

Komkommer en andere ellende

“Ik ben die man en ik wil een komkommer trouwen,” zei Diman. Het was sinds lang geleden dat die wens als een komkommerzaadje bij hem was ontkiemd. Het was hem tot op heden echter ontgaan dat komkommers alleen in het groen komen. “Ze kan een sluiert dragen, ik houd van sluierters en ik houd van komkommers. Dat moet een gelukkige combinatie worden,” zei Diman.

Wij hebben het beste voor met Diman, maar wij achten zijn zaad absoluut ongeschikt voor de creatie van enig nageslacht. Daarbij zou het de vraag zijn of zijn spruiten net zo groen zouden zijn als spruiten gebruikelijkerwijze zijn, of dat we mogelijkwijze albino-komkommers zouden mogen laten rijpen. “Ik houd niet van spruiten,” meldde Diman, ten overvloede.

Merkwaardiger was het dat Diman tot het bepaalde moment nog zo maagdelijk was als de pasgeboren baby die hij zelf ooit was geweest. Enige ontuchtelijke oefening was hem vreemd. Plus dat het hem niet leek te deren dat de komkommerlijke vagina tot op heden was ontsnapt aan de spiedende ogen der wetenschap. “Er is zoveel dat ze niet weten, dat weet ik zeker,” verklaarde Diman ten overstaan van zichzelf.

Nochtans, op een dag, verscheen in de woensdagmiddag-editie van de plaatselijke krant dat van overheidswege gemengde huwelijken, meer bepaald verbintenissen tussen mannen van beperkte verstandelijke vermogens en komkommers van de groene rassen, tot in der eeuwigheid verboden werden verklaard. Diman zei: “Ik heb spaargeld, ik verdwijnen en als ik verdwenen ben, laten ze me dan maar eens vinden.” Waarna hij een treinkaartje kocht en spoorloos verdween in de groene kassen van een woestijn ver hier vandaan. Hoewel onbevestigd, heeft een ooggetuige verklaard Diman gezien te hebben in het bezit van een watermeloen. De plaatselijke autoriteiten hebben daar geen kwaad in gezien.